

Милица и Драго Сабљак – брачни пар који је обиљежио зворничко школство

Written by Administrator

Wednesday, 16 December 2020 20:03 -

Милица и Драго Сабљак – брачни пар који је обиљежио зворничко школство

Written by Administrator

Wednesday, 16 December 2020 20:03 -

Милица Сабљак

Милица Сабљак је рођена 11. фебруара 1928. године у Шапцу, од мајке Милке и оца Перише, који је умро када је Милица била мала, тако да га није ни запамтила. Миличина мајка, Милка, била је позната модисткиња, имала је свој кројачки салон у Шапцу и својим радом, како је говорила, и иглом одшколовала је двије ћерке на факултетима у Београду.

Милица је основну и средњу школу завршила у Шапцу. Након средње школе она одлази на студије географије на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду. У то вријеме, по завршетку факултета професори су још увијек имали могућност да бирају гдје ће се запослити. Милица је имала понуде на више мјеста, и по сјећању њене ћерке Светлане која нам прича ову причу, поред Краљева и Лознице, Милице је, такође, био понуђен и Зворник. Отишла је на сва три разговора за посао.

– Краљево ми се се чинило далеко. Лозница ми се тада учинила некако исувише прашњава, а тог неког лијепог, топлог прољећног јутра кад сам стигла у Зворник, Зворник је био окупан сунцем, чист, црвени камион је шмрком прао улице, и све ми се чинило лијепо и егзотично на неки начин. Све је мирисало. Најљепша је била смарагдно зелена Дрина и њене обале. И тако ја пређох мост и остадох у Босни – причала је касније Милица кад су је питали како је дошла у Зворник.

Милица и Драго Сабљак – брачни пар који је обиљежио зворничко школство

Written by Administrator

Wednesday, 16 December 2020 20:03 -

Драгутин Сабљак

Историчар по струци, Драгутин Сабљак, познатији као Драго, рођен је у Сарајеву 1924. године. У Зворник је дошао крајем четрдесетих година прошлог вијека, као директор средње школе, свега неколико година по оснивању Ниже гимназије у Зворнику.

Био је прави ентузијаста, поштен и одан, а изнад свега одговоран. Спавао је по доласку у Зворник у учионици на клупи, док се није снашао и изнајмио собу. Ћерка Светлана се сјећа једне анегдоте из периода доласка њеног оца у Зворник, коју је сам испричао. Наиме, када је дошао, у школи је као послужитељ радила стара Рифа. Сама, старија жена, Рифа је Драга завољела као своје дијете које никад није имала. Кувала му је, прала, бринула се о њему. Једном је за потребе ликовног образовања била наручена скулптура која је, по природи ствари, била гола. Свако јутро када је Драго обилазио учионице прије уласка ћака, скулптура је била умотана у новинске хартије. Рифа је тада тврдила: „Велика је то срамота, директоре мој. Морала сам га пресвући.“

Драго Сабљак је био директор школе све до 1958. године. Касније је прешао у привреду и постао директор УПИ-јевог огранка у Зворнику. Слично као и његова супруга Милица, био је вољен и поштован од својих ученика, који су га читав живот ословљавали са „директоре“ и са којима се дружио до краја свог живота.

– Једне давне године, када сам ја била још у основној школи, тата је добио посао у Сарајеву и рјешење за стан. Ја сам се радовала томе, пошто сам много вољела баку, татину мајку, Илинку и дједа Славка, који су живјели у Сарајеву, као и моја тетка Драгица и тетак Михајло такође. И онда, изненада, тата се враћа и саопштава да без Дрине, пецања, Зворника и другара не може да живи тамо у Сарајеву. И тако смо остали“, прича нам Светлана, „и што је бака Илинка говорила, ко зна зашто је то добро.“

Поред школе коју је водио и обезбјеђивао кадрове, Драго је био изузетно вриједан и марљив човјек. Тополе поред Дрине су биле његово дјело и дјело његових ученика. Многе липе по Зворнику, по којима је некада Зворник био препознатљив, а које су на жалост у међувремену посјечене, такође су садили он и његови ученици. Тако је волио да се дружи са ученицима и у позним годинама. Тада би се евоцирале успомене и догодовштине из школских дана, а смијех и добра енергија увек су били ту.

Знао је све да ради, и није волио да му мајстори пуно тумарају по кући. Увијек је говорио да је сам свој мајстор за све, што је скоро и био. Поврх свега, Драго је био и фудбалер Дрине. Остао је упамћен као човјек кога су поштовали и вољели, али и он је волио људе и био веома друштвен и комуникативан. Био је духовит, шармантан, дивно је пјевао. Људе је волио без разлика. У кругу његових пријатеља могли су се наћи и високи интелектуалца, али и посве обични и једноставни људи. Једно је било сигурно, са савима је имао одличну комуникацију, заједнице шале, мале и велике разговоре. Важно му је било да је неко човјек, а не шта је ко и ко је ко.

Отисао је 2002. године испраћен, као и његов супруга непуну деценију касније, у великом броју својих ученика и пријатеља, премда су својим животом од ријечи ученици и пријатељи направили синонине.

инфобирац.нет